

Ve dveřích mě zastavila matka. „Víš, co máš dělat, Jane. Běž s ostatními do lesa, schovejte se. Já musím pomoci lidem dostat se z tábora.“ S těmi slovy se prosmýkla kolem mě a zmizela v narůstajícím zmatku.

Má pravdu, pomyslela jsem si. Nesmím panikařit.

V rychlosti jsem našla svou dýku, jedinou zbraň, kterou jsem směla nosit. Matka byla toho názoru, že větší zbraň, nebo dokonce schopnost bojovat by byly pro mladou dívku nevhodné. Boj byl záležitostí mužů. Vzhledem k podmínkám, v jakých náš klan žil, mi tento názor připadal poněkud nemístný, i když šlo o jeden ze starých kmenových zvyků. Ale naše zvyky respektovali všichni. A zrovna s mojí matkou se nikdo hádat nechtěl.

Vyběhla jsem z chýše. Houstnoucí smršť šípů kropila zledovatělé střechy. Koutkem oka jsem zahlédla pár těl bezvládně ležících ve sněhu zbarveném do ruda. S bušícím srdcem jsem se rozeběhla k lesu. Byla jsem jedna z posledních. Okolo mě už bylo jen pár starců, neschopných včas najít úkryt, kteří se krčili ve stínech ve snaze maximalizovat svou šanci na přežití. Dolehly ke mně zvuky blízkého boje. Stridende se blížili.

Neměla jsem čas. Panika ve mně rostla. Doběhla jsem k jedné z chýší na kraji lesa a schovala se uvnitř za hromadu košů. Skrčila jsem se, jak nejvíce jsem dokázala, a snažila se zpomalit prudce bušící srdce. *Sakra. Měla jsem si najít lepší úkryt. Co tady vůbec dělám? Matka mě zabije.*

Nevím, jak dlouho jsem byla schovaná. Zvuky boje se rychle přibližovaly. Slyšela jsem křik a třeskot zbraní. Pevně jsem svírala oční víčka a snažila se být neviditelná.

Postupně všechno začalo utichat. Jediné, co jsem teď vnímala, byly kroky. Blížily se. Křupání sněhu se ozývalo čím dál hlasitěji. Strachem jsem se nemohla ani pohnout, netušila jsem, ze kterého klanu je ten, kdo ke mně míří. Nepřítel by mě mohl zabít.

Vešel do chýše a cosi si tiše mumlal. Začal se přehrabovat v uložených věcech nedaleko mé skrýše. Snažila jsem se nedýchat moc nahlas. Hlavou mi problesklo matčino vyprávění o posledním útoku. Odehrál se, když jsem byla ještě dítě a ve světě vládl jen chatrný mír. Matka tehdy utekla s ostatními ženami do lesa. Když se vrátily, našly náš tábor zpustošený a spoustu mrtvých. Snažila jsem se nemyslet na to, že bych mezi nimi tentokrát mohla být i já. *Bude se zlobit, až zjistí, kde jsem, prolétlo mi hlavou.*

Znovu jsem se zaposlouchala. Ticho. *Odešel?* Opatrně jsem vykukla zpoza košů a rozhlédla se. Přímo přede mnou stála žena, tedy spíše dívka, a hleděla mi do očí. Roztáhla rty do vítězoslavného úsměvu. Jako by doufala, že mě tu najde.

Udělala jsem to jediné, co mě napadlo. Pevně jsem sevřela dýku v pravé ruce, vymrštila jsem se z úkrytu a pokusila se neznámou bodnout do stehna a utéct. Nebyla jsem ale dost rychlá. Proutěné koše se rozlétly do všech stran a dívka se mému pokusu o útok bez větší námahy vyhnula. Jen tak tak se mi podařilo nezakopnout. Chtěla jsem proběhnout kolem ní ven, ale ona mě chytila za zápěstí a trhla mnou zpět, až jsem upadla.

„Věř mi, tam teď jít nechceš. Pokud teda nestojíš o čepel v zádech,“ povytáhla jedno obočí. Z křečovitě sevřených prstů mi vypáčila zbraň a zahodila ji na druhou stranu chýše. Poté se mi znovu zadívala do očí. Nedýchala jsem, pouze počítala údery svého srdce, které bušilo jako o život.

Jedna. Dvě. Tři.

„Ty jsi dcera vůdce klanu, že?“ prohlížela si mě. Napadlo mě to popřít, ale strachy jsem se nedokázala pohnout, natož mluvit.

Čtyři. Pět. Šest.

„Fajn,“ řekla jen a zvedla sekeru, kterou dosud držela v ruce ve výšce pasu. Zavřela jsem oči.